

Pirtin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1963

N:o 2—3

Minä riemuitsen Sinun kättesi teoista

— ”Sinä ilahutat minua Herra, töilläsi, minä riemuitsen Sinun kättesi teoista.” Ps. 92: 5.

Kevät toisensa jälkeen on opistoväen keskuudessa iloiten ja kiitollisina katseltu oppilastöitä, jotka työkauden kuluessa on saatu valmiiksi kutomossa, ompelimosassa, veistosalissa j.n.e. Kotiin palatessa on opistolaisen mieli ollut riemua tulvillaan saadessaan ilahuttaa vanhempiaan omien kätensä töillä, opistossa valmistetuilla käsitöillä tai huonekaluilla.

Toveriliittomme 20-vuotistaivalta ajatellen emme näe vain ihmiskätten tekoja vaan kaiken johdossa ja yläpuolella Herran, joka on ylistyksemme aihe. ”Sinä, Herra, ilahutat minua töilläsi.”

Monet unohtumattomat hetket ensin Pirtin pimeydessä, (1. kurssi karbiidilampun valossa) sitten avartuneissa suojissa, Kohtavaaran kallioilla tai Lipinlahden rannoilla nousevat mieliin muistojen kätkeistä.

Opiston jälkeisinä vuosina olivat toveripäivät ja juhannusjuhlat opistolla toivoretkemme kohde. Siellä katselimme Sanan kautta Jumalan arnotekoja. Hänen kätensä töitä Luojana ja Lunastajana. Siellä tajusimme isänmaamme ja kansamme kohdalla Hänen johdatuksensa. — Oma pieni elämämme tunki ja tiesi olevansa myös Herran käsien hoidossa. — Siellä yhdessä iloitsimme, kun joku meistä löysi elämäntoverin tai pääsi opiskelussaan toivottuun päämäärään. Sieltä astuimme turvallisina ja toivorikkaina tulevaisuuteen ja meille viitottuihin tehtäviin.

Niin silloin. — Entä nyt vuosien jälkeen?

Elämä on tuonut myös toteutumattomia toiveita, unettomia öitä, kyyneleitä, työn raskautta, arjen harmautta, terveydellisiä haittoja ja taloudellisia huolia. Vieläkö löydämme ilon Herran kätten töistä?

Wislöf kirjoittaa: ”Katsele Jumalan suuria tekoja. Katsele niitä luonnossa tuikkivasta tähdestä hymyilevään pikku talvikkiin saakka. Tarkkaa Jumalan valtakunnan yli koko maan leviävää kasvua. Jokainen pelastettu syntinen on Jumalan teko. Katsele Jumalan töitä omassa elämässäsi lapsuudesta hamaan tähän päivään. Katsele ja tarkkaa Jumalan tekoja ja tule niistä iloiseksi.”

Hän antoi elämäntehtävän, kodin, puolison, lapset. Hän paransi sairaan, Hän antoi anteeksi syntivelkamme.

”Kun minä katselen Sinun kättesi tekoja; kuuta, aurinkoa ja tähtiä, niin mikä on ihminen, että Sinä häntä muistat tai ihmislapsi, että Sinä pidät hänestä huolen.”

Omaa elämäämme opiston jälkeisinä vuosina ajatellen ja toveriliittomme taivalta seuraten täytyy yhtyä kiittäen ajatukseen: ”Kaiken hän on tehnyt kauniisti aikanaan, myös iankaikkisuuden Hän on pannut heidän sydämiinsä.” Saarn. 3: 11.

”Niin kiitän aina armoas, kun minut suljet huomahas. Kun elohon Sä minut loit ja hyvän kaiken mulle soit. Sä ole mulle turvana, mun tahtoas suo seurata!”

Toveriliittoa 20 v.-taipaleen johdosta onnitellen:

Oili Poikonen (ent. Pennanen)

1942

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 2-3 Päätoimittaja: Toivo Salomaa 1963

Sinusta

laulemme

Ain Jeesus Sinusta me laulemme.
Oot meidän oma, armas paimenemme.
Sun armostasi aina kertoilemme.
Lähteä luotas koskaan tahdo emme.

Sä ristinkuolon kärsit Golgatalla,
pelastit meidät syntiemme alta.
Saaliin valloitit Sä kiusaajalta,
nyt hallitseepi meitä valon valta.

Joukkona valon tahdomme me olla,
ja aina kiittää Herraa laulelolla.
Hän meitä puolustaapi tuomiolla.
Taivaassa saamme luonaan aina olla.

K u j a
Kohtavaaran Kaiku: 1942—43

*Pyytäkäämme Vapahtajaltamme,
että saisimme aina olla elävinä oksina ..*

Opistomme Toveriliiton viettäessä tulevana juhannuksena 20-vuotisjuhlaansa tahdon toivottaa sille runsainta Jumalan siunausta koko Toveriliittona samoin kuin jokaiselle sen yksityiselle jäsenelle. — Kunpa meillä kaikilla olisi pysyvä, jatkuva yhteys "Isän ja hänen Poikansa, Jeesuksen Kristuksen, kanssa".

Toveriliittomme juhlaa saadaan viettää keskikesällä, juhannuksena, jolloin luonto on myös juhla-asussaan kertomaan näin koko täyteydessään Jumalan suurista ihmetöistä.

Jumalan sanassa puhutaan meille myös paljon luonnosta. Me olemme lukee neet monia Jeesuksen vertauksia, jotka hän on ottanut juuri luonnon rikkaasta maailmasta. Luonto oli häntä lähellä ja hän tiesi myös, että monelle ihmisellekin se on tuttua ja rakasta.

Monissa psalmeissa ylistetään Jumalaa maailman Luojana ja maailman-kaikkeuden ylläpitäjänä ja kiitetään häntä hänen ihmeellisistä teoistaan, jotka näemme juuri luonnossa: sen kauneudessa, sen tarkoituksen- ja lainmukaisuudessa, sen hienon hienoissa yksityiskohdissa ja sen valtavissa voimissa sekä yleensä kaikessa, mikä siihen sisältyykin taivaanavaruuksineen.

Monessa Raamatun kohdassa myös ihmiselämää luontoon vertaamalla Jumala tahtoo puhua meille vakavia sanoja elämämme lyhydestä ja kaikesta nykyisen ajan katoavaisuudesta. — "Ihmisen elinpäivät ovat niinkuin ruoho, hän kukoistaa niinkuin kukkanen kedolla. Kun tuuli käy hänen ylitsensä, ei häntä enää ole, eikä hänen asuinsijansa häntä enää tunne." (Ps. 103: 15—16)

Jumala ei puhu meille luonnon kautta vakavasti vain ajallisesta elämästämme ja kuolemastamme, vaan ennen muuta siitä, mitä tulee iankaikkisuuteemme. Hän kysyy, kumman me omissamme: iankaikkisen elämän vai kuoleman. Psalmissa 1 sanotaan mm.: "Joka rakastaa Herran lakia ja tutkistelee hänen lakiansa päivät ja yöt, hän on niinkuin istutettu puu vesiojan tykönä, joka antaa hedelmänsä ajallaan ja jonka lehti ei lakastu; ja kaikki, mitä hän tekee, menestyy. Niin eivät jumalattomat! Vaan he ovat kuin akanat, joita tuuli ajaa." — Eikö tässä ole meille puhutteleva kuva, kuva luonnosta, joka kertoo erosta, mikä on Jumalan lasten ja maailman ihmisten välillä! Kristitty ihminen, jonka juuret ovat syvällä Jumalan sanassa on kuin puu, jolla on juuret, joilla se ottaa

ravintoa ja voimaa maan sisästä. Se on lujasti kiinni ja kestää pystyssä kovissakin myrskyissä. Se antaa hedelmänsä ajallaan. Siitä on näin hyötyä, iloa ja siunausta ympäristölleenkin. Sen lehti ei koskaan lakastu. Ajallisen elämän perästä kristitty ihminen saa elää iankaikkisesti. — Mutta jumalattomat ovat kuin akanat, joita tuuli ajaa. — Me tiedämme, ettei akanoissa ole enää elämää. Ne eivät kykene ottamaan mistään ravintoa, ne lentelevät vain sinne tänne jokaisen tuulenpuuskan mukana ja kuolemaan tuomittuina kerran tuhoutuvat kokonaan.

Luontoon vertaamalla Jumala tahtoo vakavasti muistuttaa meitä iankaikkisesta elämästä ja kuolemasta. Kunpa hän saisi tehdä meistä jokaisesta eläviä puita, jotta hänen sanassaan eläen ja hänen armoonsa turvautuen saisimme aina pysyä hänen ominaan, Jumalan lapsina, iankaikkisen elämän perillisinä, ettei meidän kenenkään kohdalla kerran tapahtuisi sellaista, mitä kuivalle puulle tehdään! Tästä muistuttavat meille Johannes Kastajan järkyttävät sanat: "Jo on kirves pantu puun juurelle: jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, siis hakataan pois ja heitetään tuleen." — Pyrkikäämme aina lähelle Jumalaa ja Vapahtajaa, joka sanoo itsestään: "Minä olen totinen viinipuu ja minun Isäni on viinitarhuri. Jokaisen oksan minussa, joka ei kannu hedelmää, hän karsii pois; ja jokaisen, joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa, että se kantaisi runsaamman hedelmän." (Joh. 15: 1—2)

Pyytäkäämme, hyvät toveriliittolaiset, häneltä Vapahtajaltamme, jota ilman emme voi mitään tehdä, että saisimme aina olla elävinä oksina siinä puussa, jossa hän on elämää antavana runkona, joka aina myöskin kestää tässä katoavassa maailmassa. Sillä kaiken tämän ajallisen, kerran häviävän, vastakohtaksi Raamatussa asetetaan eteemme katoamaton Jumalan armo, joka kuten psalmissa 103 sanotaan: "Pysy iankaikkisesta iankaikkiseen niille, jotka häntä pelkäävät, ja hänen vanhurskautensa lasten lapsille, niille, jotka pitävät hänen liittonsa ja muistavat hänen käskynsä ja noudattavat niitä."

"Meillä on lunastus"-terveisin

Katri Pennanen

Opiston talousopettaja 1949—60

“Kiertokirje” toveriliittolaisille

Ehkä useimmat opistomme toisen ja ensimmäisenkin vuosikurssin oppilaista muistamme marianpäivän 1943. Se oli toveriliittoamme ajatellen historiallinen marianpäivä.

Me silloiset opistolaiset iloisina ja jännittyneinä teimme juhla valmisteluja. Saimme vieraiksi opiston ystäviä ja ensimmäisen talven opistolaisia, ja perustimme toveriliiton. Kun vertasimme toveriliittoamme vanhojen opistojen toveriliittoihin, totesimme sen pienilukaiseksi. Mutta uskoimme, että Jumalan siunaamana se voi kasvaa tuhatlukaiseksi joukoksi. Nyt toveriliiton jäsenmäärä on toistatuttava. On toteutunut silloin pirtissä viritetyn laulun sanat: ”Paljon heitä suo... onni huoneessas vain vallitkoon —”

Ollessamme nyt mariana toveripäivillä, lakosta huolimatta, oli juhlasali täynnä yleisöä. Nasti Huotari tervehdyksessään sanoi: ”Tuntee todella tulevansa kuin kotiin.” Samaa me itsekukin käydessämme olemme tunteneet. Kun saa ystävien kanssa olla Jumalan Sanan parissa, todistaa, laulaa ja keskustella, niin siunausta saaneena, virkistyneenä ja turvallisena voi lähteä arkitöitään jatkamaan. Turvallisena, sillä ”Käyköön myöten taikka vastaan, eipä Isä heitä lastaan —”.

Mariana huomasiimme, että toveriliiton perustamisesta on 20 vuotta. Silloin saimme ajatuksen pitää opiston ja toveriliiton 20-vuotisjuhlat. Juhannuksena pääitimme niissä merkeissä kokoontua suurella joukolla rakkaaseen opistokotiin.

”Pirtinkasvatit”, muistattehan pirtin seinällä olleen lauseen: ”Herra, hyvä on meidän tässä olla.” Nykyisen opiston kasvatit varmasti yhdytte tuohon lauseeseen muistellessanne opisto-aikaa. Samaa saamme todeta taas juhannuksena.

Pyydä Taivaan Isää raivaamaan mahdolliset esteet. Jos mahdollista tuo myös perheesi. Tule, pyytään Siunausta opiston ja toveriliiton 20-vuotisjuhliille!

Näkemiin! *Säiri-Elma Tolvanen*
(Heikkinen)

J.k. Jospa toisit tullessasi pienen paketin, esim. ravintolaan leipää, pullapitkon, kahvipaketin t.m.s. Se olisi näkyvä onnittelu kotiin ja näin yhdessä valmistelimme toveriliittomme juhlaa.

Sama

Elätkö Herran opetuslapsena

Tervehdin Teitä, hyvät toveriliittolaiset, näillä profeetta Jesajan sanoilla: ”Hän herättää aamu aamulta, herättää minun korvani kuulemaan opetuslasten tavalla.” Jes. 50: 4.

Tärkeintä Herran opetuslapselle on kuuliaisuus. Kun lapsi ei itse osaa, on jätävä Isän opetettavaksi. On otettava vaarin Pyhän hengen kehoituksista, tarkkava mitä Hän sanassaan meille sa-

noo ja tahtoo opettaa. Rukoillen vietetyt hiljaiset hetket Sanan äärellä ovat Jumalan lapselle mieluisia hetkiä. Silloin opitaan sama totuus käytännössä, mistä usein lauloimme rakkaassa opistokodissa: "Sun, oi Jeesus jalkais juureen istun lailla Marian. Siinä ääntäs tahdon kuulla, se tuo mielen rauhaisan." Tätä kuuliaisuutta ja kuuntelemisen taitoa meillä ei itsellämme ole. Emmekä edes voi sillä autuutta saavuttaa. Mutta ellemme suostu tottelemaan Jumalan tahtoa, jäämme Hänen rakkautensa ulkopuolelle pimeyteen.

Joskus ehkä kuvittelemme: Jumala odottaa kuuliaisuutta vain suurissa ratkaisuissemme. Sellaisia ovat esim. elämäntehtävän valinta, oman kodin perustaminen. Mutta se ei koske jokapäiväistä elämäämme, niitä pieniä asioita, jotka meille on uskottu suoritettaviksi. Kiinnittäkäämme huomiota ylle merkittyy sanaan: "Herra herättää aamu aamulta minun korvani kuulemaan opetuslasten tavalla." Hän ei väsy eikä työlästy meitä kutsuessaan jokapäivä opetuslapsen paikalle. Kun Herra herättää, hän kysyy, olemmeko me sydämestämme mukana? "Kun päivin työssä puuhailen, sua, Jeesus, muistan vain, sä kannoit päivän kuorman ja helteen puolestain." Tehtävät, joita me suoritamme, ovat Jumalan

meille antamia. Ihmiset, joiden parissa me elämme, ovat Jeesuksen verellä kalliisti ostettuja. Rukoushetket, joita meille annetaan, ovat aikoja jolloin ammennetaan voimaa "pelastuksen lähteestä" ymmärtääksemme: "Kaikki, mitä teette, se tehkää sydämestänne niinkuin Herralle, eikä ihmisille." Kol. 3: 23.

Erikaisen suurena Jumalan lahjana pidämme varmaan jokainen toveriliittolainen omaa opistokotiamme. Siellä on Herra Jeesus itse opistoajanamme ja senkin jälkeen yhteisillä juhlilla liikkunut levittämässä lävistettyjen käsiensä siunausta jo kahdenkymmenen vuoden ajan. Rohkenen kysyä Teiltä ja itseltäni: Olemmeko tulleet rukoillen mukaan? Olemmeko kokeneet syntienanteeksiantamuksen rauhaa ristin veressä näillä yhteisillä juhlatkoilla? Jälleen saamme kokoontua, jos Jumala suo, juhannusjuhlille kokkotulien äärelle veisaamaan suvivirsiä ja Kanteleen lauluja, vieläpä erikaisen aiheen merkeissä. Nimittäin opiston ja toveriliiton kaksikymmenvuotis-juhliin. Tervetuloa mukaan! Kun tulet, tule rukoillen, että Pyhä Henki saisi syyttää sydämesi uuteen uskon palavuuteen, iloitsemaan siitä että meillä on lunastus Kristuksen veren kautta.

Toveriliiton puolesta

PEKKA LEHIKONEN 1950—51

Kutsu juhannusjuhlille

Juhannusjuhlia vietetään tänä vuonna toveriliiton ja opiston 20-vuotisjuhlina. Ohjelma:

Juhannusaattona klo 19 Alkajaiset Kohtavaaralla

Klo 20 Aattoillan juhla opistolla

Klo 22 Kokko opistorannassa

Juhannuspäivänä

Klo 10 Jumalanpalvelus

Klo 12.30 Päiväjuhla

Juhannusjuhla muodostuu myös johtaja Salomaan ja hänen perheensä lähtiäistilaisuudeksi.

Toivotaan toveriliittolaisten joukolla rientävän juhannukseksi opistolle.

Tervetuloa!

TOVERILIITTO

Nöyryys

*Pyysin nöyryyttä ihmisen suulla
ja sain Sinut yksin.
Siinä on nöyryys
että Sinä olet;
ei tunne, vaan todellisuus,
ei toivo, vaan tapahtuminen
— Sinä yksin,
Herrani kirkkaudessa.*

Kevät ei ole meissä

*Syvyydestä
nostimme kuoleman kasvojasi vasten,
rikoksen, paheen ja pelon.
Kevät ei ole meissä,
vain Sinä annat
sen mitä siinä on:
vapaat vedet ja vihreän metsän,
myös pääskyn siipien ilon,
heleän taivaan armon
meidän syvyyteemme.*

EEVA TIKKA

Tänäänkin kannat

*Kun tulet, Herra, tänään niinkuin ennen,
voit tehdä monin verroin enemmän
kuin koskaan anoimme tai ymmärsimme.
Voit tappiomme, joka itkee meissä,
tomusta nostaa voimaa säteilemään.
Voit hajaantuneen lauman yhteen liittää,
voit sanan turviin viedä syntisen.*

*Niin tulet ristissä ja kirkkaudessa
ja ahdistetut puet autuuteen.
Itseesi sidot, päästät itsestämme.
Lahjoitat, mitä emme ansainneet.*

*Niin olet siunannut ja siunaat vielä.
Me vähän tajuamme armostasi:
kun annat kaiken, tyhjyys vastaa meissä,
murtunut kirkkaus
ja ihme haavoitettu.*

*On täydellisin omanamme vajaa.
On pirstaleina meissä pyhytysi.
Kuitenkin, Herra, katsomme vain sinuun
iloiten, lunastukseen luottaen.
Kun edestämme annoit elämäsi,
tänäänkin kannat meidän kuolemamme.*

Sapporon seurakunnan pyhäkoululaisia opettajineen keväällä 1963.

S A P P O R O S T A

Rakkaat Toveriliittolaiset!

Sydämellinen tervehdykseni teille täällä kaukaa Sapporosta! Vaikka eihän tämä Japani enää niin kaukana tunnu olevan kuin esim. 20 vuotta sitten. En minäkään 20 vuotta takaperin vielä voinut aavistaa, että tulisin työskentelemään Sapporossa. En muista, olinko mukana juhannusjuhilla 20 vuotta takaperin, mutta ensimmäisillä toveripäivillä olin. Nuo päivät olivat minulle suuri elämys. Muistan, kuinka myöhään yöhön asti juttelimme tyttöjen kanssa "salissa" yläpetillä. Toisen kurssin sointuva kuorolaulu teki minuun myös syvän vaikutuksen. Muita yksityiskohtia en noilta päivistä muistakaan. Niin huono on ihmisen muisti.

Olen nyt asunut melkein 10 vuotta täällä Sapporossa, josta on tullut aivan kuin kotikaupunkini. Kun menen ulos ovesta kadulle, joudun yhtämittaa tervehtimään ihmisiä. Tämän ympäristön lapset ovat melkein kaikki olleet oppilaina lastentarhassa, niin että tuttavapiirini on tullut hyvin laajaksi. Ajattelin juuri eräänä päivänä kaupungilta kotiin palatessani, että ystävällinen hymy ja muutama sana jokaiselle tapaamalleni entiselle lastentarhan oppilaalle ja heidän vanhemmilleen on kai myös osa lähetystyötä. Sitä minä joudun juuri joka

päivä tekemään. Kun esim. raitiovaunussa tapaan jonkun entisen oppilaan, on keksittävä puheenaihetta vaikka mistä ja vaikka ei ollenkaan sillä hetkellä haluttaisi puhua, on puhuttava sittenkin. Monesti juuri tällainen tapaaminen, aivankuin sattumalta, voi olla sysäykseksi pyhäkouluun ja kirkkoon tulolle. Lähetystyö ei olekaan vain puhumista vaan elämistä yhdessä ihmisten kanssa, niin ajattelen.

Jokapäiväiseen elämäni sisältyy paljon tavallisia arkisia puuhia. Aamupäivät olen mukana lastentarhassa ja ilta-päivisin neuvottelen opettajien kanssa, käyn ostoksilla ja pankissa ja muissa virastoissa. Näin kesäaikaan on talossa myös melkein joka päivä työmiehiä korjauspuuhissa, on puunpilkkokkia y.m. Heidän kanssaan pitää myös neuvotella töistä. Arkipäivinä ei tahdo olla hiljaista hetkeä lukemiseen ja kirjoittamiseen. Illalla kun opettajat ja työmiehet ovat lähteneet on hiljaista, mutta silloin on jo niin väsynyt, että ei jaksakaan tehdä mitään, joka vaatii ajattelemista.

Sunnuntaisin on aamulla pyhäkoulu, senjälkeen jumalanpalvelus ja melkein joka sunnuntai vielä jokin kokous, kuten esim. pyhäkoulunopettajien kokous, kirkon johtokunnan kokous, lauluharjoitus jne. Illalla on iltakirkko.

Näin päiväni kuluvat toinen toisensa jälkeen. Vuodet kuluvat tavattoman nopeasti. En useinkaan ehdi ajatella Suomea tai ikävöidä sinne. Näin keväällä tulee kuitenkin vaistomaisesti mieleen Suomen kevät. Metsät, täynnä lintujen laulua ja pihkan tuoksua, kirkasvetiset järvet, joihin rannan puut aamuin ja illoin kuvastuvat. Kaikki tuo on sellaista, jota ei voi ajatella oikein kauan. Muuten tulee liian ikävä Suomeen!

"Nyt on Suomen suloin aika nyt sen luonto kukoistaa", laulatte siellä parhaillaan. Mekin täällä iloitsemme ja kiitämme kevästä. "Nyt on kukkien armon aika."

Ihmiselämässäkin on keväensä ja syksynsä, on talvi ja kesä. Se ettei aina ole samanlaista, on myös yksi kiitoksen aihe. Syksyn ja talven kylmät viimat ovat tarpeen, että osaisimme kiittää kevään ja kesän lämmöstä, valosta ja kukkasista.

Teitä kaikkia sydämellisesti tervehtien

Kaisu Piirainen

(1942)

J.k. lukekaa Ps. 96! Sama.

Elätkö — valvotko?

Vuodenajoista kevät ja kesä ovat sellaisia, jolloin saamme kuulla ja katsella, kuinka koko luomakunta aivan kuin elää ja valvoo. Kukkien tuoksu, lintujen liverrys, kaikki se mikä kuuluu kesään saa tavallaan myös ihmislapsen heräämään ja valvomaan.

Kun ajattelemme ihmiselämää hengellisessä mielessä, meidän täytyy kysyä itseltämme: elänkö ja valvonko minä? Apostoli Paavali sanoo itsestään: "Minä elän, en enää minä, vaan Kristus minussa." Jeesus kehoitti opetuslapsiaan: "Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen!" — Olen ajatellut usein meitä Pirtin Viestin lukijoita, koko toveriliit-

tolaisjoukkoa kokonaisuutena. Silloin on herännyt tämä kysymys: kuinka moni meistä voi todella sanoa omasta elämästään, että se on elämää Kristuksessa? Kun vain harvat uskaltavat lähettämään tervehdyksensä oman lehtemme välityksellä, se jo todistaa eräänlaista valvomattomuutta. Luen mukaan itseni näihin. — Nykyinen elämän rytmi on sellaista, että se tahtoo viedä nk. uskovaisenkin mukaansa. On turvauduttava joka päivä Jumalan sanaan, todelliseen elämän lähteeseen. Vähäinenkin laiminlyönti tässä suhteessa pian kostautuu, emme enää olekaan valveilla ja kiusaus voittaa. Siksi onkin toteltava Jeesuksen antamaa neuvoa meidänkin tämän päivän opetuslasten ja erikoisesti meidän!

Rakas toveriliittolainen, oma opistoverini! Tunnetko Sinä eläväsi lähellä Jumalaa, tunnetko iloa ja rauhaa vain Vapahtajamme yhteydessä? Pidätkö huolta myös siitä, että läheisesi, ystäväsi ja yleensä kaikki lähimmäisesi saavat kuulla: "Kristus on kuollut, että meillä olisi elämä!" Nyt jos koskaan meiltä kysytään uskollisuutta ja rakkautta myös Jumalan valtakunnan työsaralla. "Eloa on paljon, mutta työmiehiä vähän." Sinuakin tarvitaan juuri sillä paikalla kuin olet! "Rohkenetko minä maksoi, aina Herreas tunnustaa?" Paatumus ja jumalattomuus saa jalansijan, nuoret rientävät maailmanteille, syntiin ja pahuuteen — pianpa omat lapsemmekin sinne ehtivät. Siksi valvokaamme, rukoilkaamme! Pyytäkäämme joka päivä saada elää elävässä uskossa, katsoen vain uskon alkajaamme ja täydelliseksi tekijään — Jeesukseen Kristukseen! Kannattaa taistella ja kilvoitella, päämäärä, taivaskoti, jo hämmöittää. "Vanhurskaan polku valkenee." —

Näillä muutamilla vaatimattomilla ajatuksilla tervehdin teitä kaikkia ja yhdyn Paavalin sanoihin: "En enää elä itse mä, vaan Kristus minus!"

IMPI PÖLÖNEN (os. Piitulainen)
(1951—52)

Nurmeksen seudun evankelisesta kansanopistosta

Nurmeksen seudun Evankelinen Kansanopisto — millä rakkaudella ja hartaudella moni tämän nimen lausuukaan! Onhan opisto monien toiveitten ja rukousten lapsi. Ja kun tämä lapsi on vielä ensimmäiset horjuvaiset askelensa joutunut ottamaan tänä sotien ja pulien aikana, on se saanut osakseen sitäkin suurempaa hellyyttä. Jumalan rakkautta ja huolenpitoa on ollut ihana kokea. On kuin opiston koko tähänastinen elämä olisi ollut yhtä ainoata ihmettä.

Suuri onni oli ensinnäkin se, että opiston kannatusyhdistys sai opistokodiksi ostaa erittäin edullisesti Nurmeksen Lipinlahdella Ikosten suvulta Haikolan tilan. Opistorakennuksen, vanhan maalaistalon, ympärillä on maata 36,40 ha, josta metsää 31,76 ha ja peltoa 4,64 ha. Korkean, juhlallisen Kohtavaaran juurella lepää Haikola kuin kätkössä koko tältä maailmalta ja sen levottomuusilta. Toisella puolella taloa levittäytyy kohta mahtavien rantakoivujen takana Pielisen lahti, Lipinlahti, monine saarineen, joista yksi, Honkasaari, on opiston oma. Rauha ympäröi opistoa täydellisenä. Mutta kuitenkin yhteydet ”suureen maailmaan” ovat erinomaiset, sillä Kohtavaaran pysäkillä on matkaa ainoastaan 1 km ja Nurmeksen kauppalaan 9 km. Ihanteellisempaa opiston paikkaa on vaikea kuvitella.

Opiston alkaminen on sinään ihme. Yht’äkkiä ja ylättäen se vain rupesi toimimaan. Epäilyksen ilme kuvastui selvänä paikkakuntalaisten kasvoilla. Vielä edellisenä päivänä heidän osuessaan pirttiimme, he epäilevinä katselivat ympärilleen. Heistä tuntui mahdottomalta, että huomenna aloittaisi tässä toimintansa kansanopisto sitäkin huolimatta, että eräässä nurkassa kaksi miestä valmisti höyläämättömistä laudoista pöytiä minkä ennättivät, ja kolmas loihti pakkilaatikoista mitä moninaisempia huonekaluja pannen siihen työhön koko sie-lunsa. Leivottiinpa vielä leipää ja vehnästäkin, paahdettiin korviketta, ripustettiin verhoja j.n.e. Iltaan mennessä oli jo noudettu eräästä talosta harmooni ja seurojentalolta puhujakorokekin. Mutta uskomattomalta opiston alkaminen niis-

sä oloissa edelleenkin kävijöitten mielestä tuntui. Eikä se ollut ihmekään.

Valkeni sitten tammikuun 10. päivä. Haikolan rauhallisen juhlallinen, miltei hartautta herättävä pirtti oli köynnöksin koristettu. Pieni oppilasjoukko istui etupenkeillä ja heidän takanaan juhlayleisönä kyläläisiä ja kauempaakin tulleita opiston ystäviä. Nurmeksen seudun Evankelisen Kansanopiston alkajaishetki oli koittanut. Tuskin koskaan olen ollut läsnä vaikuttavammassa juhlatilaisuudessa. — Raamatun sanat Jumalan voimasta, joka ilmenee heikkoudessa, alkoivat elää. Tuntui autuaalliselta tuo varmuus, että tähän pieneen ja vähäpätöiseen alkuun oli kuitenkin Jumalan siunaus kätkettynä kuin sinapinsiemenen. Iloittiin ja kiitettiin koittaneesta päivästä, siitä, että opisto nyt todellisuutena oli olemassa ja aloittamassa ensimmäistä työ kauttaan.

Alkoi sitten toiminta tässä merkillisessä opistossa. Ensimmäiset päivät ja viikot ovat mielessäni kuin ihmeellistä, jännittävää satua. Melkein silmät ummessa, uskon varassa, oli lähdetty tietymättömälle taipaleelle, mutta ihmeellisesti kaikki järjestyi. Täytyi oikein tuntea, että Isän käsi johti asioitamme. Ja nuo ensimmäiset oppilaat! Jos mieli tahtoi joskus painua ja väsymys voittaa, niin näihin tyttöihin katsahtaminen antoi jo voimaa. Heidän katseestaan ja koko olemuksestaan virtasi sitä. He olivat tyytyväisiä ja onnellisia, kun yleensä vain saivat olla opistossa.

Hankkimista ja kunnostamista riitti vielä opiston alettuakin pitkäksi aikaa, mutta niinpä olemme kaikin yhdessä eläneet kehitystä kohti ”järjestyneitä oloja”. Jok’ainoasta uudesta esineestä: tuolista, pöydästä, kaapista, olemme yhdessä iloinneet ja sen riemulla sijoittaneet paikalleen. Onpa koko kylä mielenkiinnolla seurannut olojemme järjestymistä, niin että aina on ollut tiedossa, mitä uutta on jälleen opistolle ilmestynyt.

Sisältörikkaan kevään on opistoperheemme Haikolan vanhoissa, viihtyisissä suojissa saanut viettää. Siihen on sisällynyt paljon työtä ja aherrusta, paljon

Kaksikymmentä vuotta

Onko siitä jo niin pitkä aika, kun olin siellä Pohjois-Karjalassa. Me kuljemme päivästä toiseen näissä tavallisissa arkisissa askareissamme emmekä paljon huomaa, että vuodet vierähtävät, jopa vuosikymmenet.

Olihan se opisto-aika alkavassa opistossa tuollainen mielinpainuva aika. Niistä henkilöistä, jotka olivat alkuhetkistä lähtien mukana, ainakin kaksi on saavuttanut matkansa määrän, nimit-

myös ihania, muistorikkaita hetkiä. Yhteiset retkemme, kuten esim. Lieksan ja Nurmeksen Petäiskylän matkat, ovat mieluista muisteltavaa. Entä sitten sunnuntain toveri-illat, jolloin pirttimme on ollut täynnä paikkakunnan väkeä, etenkin nuorisoa, ja veisuu voimakkaana on kohonnut ylös korkeuteen. Nämä vain muutamina kohokohtina mainitakseni.

Monessa suhteessa on toimintamme ollut puutteellista ja kovin vaatimatonta, mutta alkuun on päästy. Ja tämän historiallisen kurssin päättäjät ovat hämmäyttävät. Jumalan kädessä on siunaus. Toivomme, että Hän olisi sitä ja-

täin maatalousaineiden opettajana toiminut, kansanedustaja Arvi Ikonen ja opiston johtokunnan monivuotinen puheenjohtaja, rovasti Kristian Tammio. Molemmista oli meille siellä opistolla suuri tuki ja turva. Neuvoja Ikonen keksi mm. neuvoja ruokapulassamme, joka välillä oli niin uhkaava, että opiston jatkaminen näytti kyseenalaiselta. Rovasti Tammio taas auttoi meitä henkisessä mielessä selviämään ensimmäisen luku-

kanut myös tälle, heikkoudessa tehdylle työlle.

Suuri tehtävä odottaa Nurmeksen seudun Evankelista Kansanopistoa täällä kovaosaisessa, opistoistakin köyhässä Pohjois-Karjalassa. Kohta kun tilanne sallii, ryhdytään opistorakennuksen laajennuspuuhiin. Niinpä jo ensi syksynä toivomme voivamme vastaanottaa paljon suuremman nuorisojoukon kuin tänä keväänä.

HELVI VALKONEN

Kansanopistolehden
4—5 numerosta 1942

kauden loppuun. Hän saapui meitä katsomaan vähän väliä reippaana ja tulieluisena ja silloin kaikui avarassa pirtissä: "Jeesus armon soi, voiton meille toi." Tähän virteen yhdistyy minulla ehdottomasti kuva rovasti Tammiosta.

Muistan sen ensimmäisen pääsiäisen siellä opistosuojissa. Me rakensimme pirtin järvenpuoleiselle seinälle alttarin. Ihmeellisesti sen saimmekin tehdyksi, vaikka ei paljon mitään meillä ollutkaan. Vaikuttava se ainakin oli. Siihen me sitten kiirastorstai-iltana polvistuimme Herran pyhälle ehtoolliselle, sen oli meille jakamassa joku sotilaspastori Lieksasta.

Opistohan aloitti toimintansa keskellä pimeää talvea, tammikuussa 1942. Kun siis tulim ensimmäisen kerran Kohtavaaraan, kaikki oli lumen peitossa, ainoastaan jylhä Kohtavaara erottui tasaisesta lumipeitteestä. Vanhat rakennukset kyhjöttivät yksinäisinä rantatöyräällä. Isossa pirtissä me sitten kaiken talvea opiskelimme. Käsitöitäkin teimme öljylamppujen, tuijujen ja karbiidilamp-

pujen valossa. Noista karbiidilampuista minulle jäi sellainen kauhukuva, että ne usein olivat liekehtivänä tulipallona, jonka joku rohkea tyttö kantoi lopuksi ovesta ulos lumihankeen.

Kevät saapui monien kriitillisten vaiheiden jälkeen Kohtavaaraan. Luonto vapautui yksitoikkoisesta lumipeitteestä. Ja me Nurmeksen kansanopiston tienavaajat näimme tämän kauniin rauhallisen maalaiskylän uudessa valossaan. Vaaran rinteillä koivut aukaisivat lehtisilmunsa, Lipinlahden aallot liplattivat ja ihana kaunis pohjois-karjalainen luonto esittäytyi parhaimmillaan.

Uusi Nurmeksen evankelinen kansanopisto oli päässyt ensimmäisen lukukautensa loppuun ja ensimmäinen oppilasparvi pyrähti maailmalle. Varmaan moni kaunis virsi ja Siionin Kanteleen laulu jäi heidän nuoreen, herkkään mieleensä soimaan ikuisiksi ajoiksi ja antoi heidän elämälleen vakavan pohjan.

LEA PELTONEN
opiston käsityöopettaja
1942—46

Muistoja

Elämäni valoisimpien ja mieluisimpien muistojen joukkoon kuuluu eräs talvi, jolloin olin oppilaana Nurmeksen evankelisessa kansanopistossa. Kulunut aika siivilöi osansa ja jäljelle jäävät vain kauneimmat ja mieluisimmat muistot. Innokas ja nuorekas opettajakunta, toverillinen sisaruspiiri ja rakkaan Hailokolan kodikkaat suojat muodostivat kehysten, jonka sisälle mahtui paljon.

Sota-aika vaikutti omalla tavallaan opiston elämään. Johtaja oli siellä, missä muutkin Suomen miehet. Mutta kun hän pääsi lomalle, oli opistolla heti johtajan tunninit. Raamattutunti: "Mitä minun pitää tehdä, että pelastuisin?" sai silloin ymmärrettävistä syistä innokkaan kuulijakunnan. Jonkinlaista korvausta johtaja Salomaan poissa ollessa saimme,

kun pastori Mäkinen hiihteli Porokylältä kenttäharmaassaan pitämään meille miehisiä tuntejaan.

Suurimman ajan olimme siis omassa sisaruspiirissämme johtajattaremme ja maisteri Eeva Ihamuotilan suojassa. Heidän johdolla saimme tutustua mm. Raamatun henkilöihin. Nämä uskontunnit olivat suurta juhlaa, silloin tuntui, kuin istuisi Jeesuksen jalkojen juuressa, kuten Maria kerran Betaniassa. Pyhäkoulutunnit sunnuntaisin kokosivat kylän lapsia ja siinä saimme kaikki oppia.

Sinä talvena olivat opistomme ensimmäiset toveripäivät ja odotimme opettajiemme kanssa ensimmäisen kurssin tyttöjä mukaan juhliille. Ja tulihan heitä. Nyt oli toveriliitto syntynyt. Nämä vie-

Jeesus elää

raamme kertoivat vaatimattomasti siitä ilosta, mitä he tunsivat tullessaan opistokotiin käymään.

Joulun jälkeen tuli agronomi Hatva opettajaksemme. Hän toi tuulahduksen Lapin tuntureilta entiseltä työpaikaltaan. Hänen selkeä esitystapansa tietopuolisilla tunneilla sekä lausuntansa kirjallisuustunneilla sai meidän vilpittömän ihailun osakseen. Käsityötunneilla hän usein istui keskellämme käsityönsä kanssa tarinoimaan.

Eihän silloin vielä ollut opetuskeittiötä, mutta kukapa sitä olisi osannut kaivata. Joukkomme oli niin pieni, että aivan hyvin sovimme vuoroviikottain silloisessa keittiössä työskentelemään ja talouden aakkosia oppimaan.

Vierailijoista muistan erikoisesti unkarilaisen pastori Molnárin ja morsiamensa Elmi Helkiön käynnin. He pitivät kumpikin meille tunteja. Pastori Molnárin tunnilla oli Unkarin kartta seinällä ja hän tutustutti meitä veljeskamsamme vaiheisiin. Hänen mielipiteensä monista asioista keittiön puolella toivat hilpeyttä keskuuteemme. —

Eräs tyttö kirjoitti opistosiskonsa muistikirjaan: ”Muista Luojaasi nuoruudessaasi... ennenkuin hopealanka katkeaa ja kultamalja särkyy.” Eräs toinen: ”Lähemmä, jos vaikka kaita tie yönkin varjoiin kautta minut vie. Mit on tarvis, Herra, tee se vaan, lähemmä, jos saat mun saapumaan.” Jumala itse oli puhutellut nuoria sydämiä. Kaikki muistoni sen talven ajalta sisältyy yhteen lauseeseen, opistosiskoni: ”Eikö sydämemme ollut meissä palava, kun hän puhui meille.”

PAULA PESONEN (Kyttälä)
1942—43

Kun marianpäivänä sain tilaisuuden olla mukana toveripäivillä monen pitkän vuoden jälkeen, tuntui opistokodin ilmapiiri niin kotoisen lämpöiselle ja siellä vietetyt hetket virkistivät mieltä — kuten aina ennen.

Siitä on kulunut pitkä aika, kun sain viettää talvikauden opistokodin suojissa, opistosiskojen kanssa. Opisto oli kuin toinen koti. Siellä meistä pidettiin hyvää huolta, ohjattiin ja opastettiin niin tätä maallista kuin iästäkin elämää varten. Tuo aika oli ihmeellisellä tavalla siunattua aikaa. Monta kertaa elämässä sitä on kiitollisin mielin muistellut. Vuodet ovat vierineet, me jokainen olemme omalla tahollamme. Useat meistä emme ole tavanneet toisiamme tuon talven jälkeen. Uskon, että sittenkin muistamme toisiamme, kun hiljennymme elämän kiireen ja hyörinän keskellä.

Jumala hiljentää meitä itsekutakin omalla tavallaan. Minulle hänellä oli annettavana monta pitkää sairauden vuotta. Kun siellä yritin oppia kuuntelemaan Hänen puhettansa ja tahtoonsa tyytymistä, ei se aina helppoa ollut. Mutta sittenkin voin sanoa: Sinun armossasi on minulle kyllin. Ihmeellisesti pääsin terveeksi vaikeasta sairaudestani. Tätä lahjaa saan nyt käyttäen sairaiden ystäväni palvelemiseen omalla pienellä paikallani. Tässä työssä on Jumala minua ihmeellisesti siunannut. Tämä ja kaikki, mitä on minulle tapahtunutkin, on ollut lahjaa ylhäältä. Kunpa vain osaisin olla siitä antajalle kiitollinen. Tänäpäin sanottiin saarnassa, kuinka Luther usein kirjoitti eteensä sanat: Hän elää! Kun häneltä kysyttiin, miksi hän näin teki, sanoi hän tarvitsevansa vakuuttua usein itselleen: Jeesus elää ja niin minäkin saan elää.

Rakkaat opiston opettajat, opistotoverit ja kaikki toveriliittolaiset: kiittäkäämme Taivaallista Isää siitä suuresta armosta, että meillä on lunastus Jeesuksessa ja me saamme elää.

NASTI HUOTARI
1945—46

Eräs juhannus-

juhla opistolla

Monista opistolla vietetyistä mielinpainuvista hetkistä nousee täällä kertaa erikoisesti mieleeni muistojen kätköistä eräs juhannusjuhla opistolla 17 vuotta sitten. Ehkä se näin juhannuksen alla muistuu erikoisesti mieleeni siksi, että se oli puolisoni kanssa ensimmäinen ja samalla viimeinen vierailumme yhdessä rakkaaksi käyneessä opistokodissani.

Meillä oli kotona jo niinkuin alkujuhla juhannuksen aaton aattona. Johtajamme Toivo Salomaa vihki ja siunasi meidät yhteiselle elämän taipaleelle. Muistan aina kun hän aloitti hääpuheensa uudessa kodissani sanoilla: "Siunattu ole sinä tähän tullessasi ja siunattu pois-lähteissäsi." Kuinka paljon nuo sanat niinkuin koko hänen puheensa ovat merkinneetkään ja kannustaneet minua elämäni ankeina aikoina.

Häätunnelmaa oli lisäämässä opistotovereitani, jotka lauluillaan toivottivat meille onnea ja siunausta. Seuraavana päivänä lähdimme opistotoveriitten mukana häämatkalle, opiston juhannusjuhlille.

Opistolla tervehdittiin meitä laululla ja lämpimien käppenpuristusten ja onnentoivotusten perästä joimme kahvia virkistykseksi matkan jälkeen. Seuraava ohjelmanumero olikin kipuaminen Koh-tavaaralle ylistämään Jumalaa puhein ja lauluin. Oli kuin koko luontokin olisi ollut mukana juhlassamme. Siniristilippu hulmusi vienossa tuulessa. Linnut li-versivät puitten oksilla, puut humisivat lehtiverhossa ja ruoho viheriöi maassa, jota somisti mitä erilaisimmat kukat. Vaaran alla avautui eteemme Pielinen siintävine selkineen ja monine saarineen. Ei voinut muuta kuin ihmetellen ihaila Jumalan käten töitä, kuinka kauniiksi Hän on kaiken luonut. Ei ihme, jos sydänkin oli herkkä vastaanotta-maan puheissa julkitulleita neuvon, loh-dun ja armon sanoja. Jäi mieleeni valko-

hapisesta rovasti Kuusesta niin kaunis kuva. Oli kuin hän olisi sieltä vaaran laelta suoraan nostanut Jumalan eteen huolensa meistä toveriliittolaisista, et-temme vain ekseyisi ajan aallokossa.

Illalla keräänyimme rantaan katse-lemaan juhannuskokkoa. Monta Siionin Kanteleen laulua virisi kokon palaessa. Tyynenä lepäsi järven pinta auringon laskiessa mailleen ja vähitellen suuresta räiskyvästä kokosta ei ollut jäljellä muu-ta kuin pieni tuhkakasa, mikä muistutti ihmisen elämää alusta loppuun. Kuinka pienestä se alkaa ja aivan olemattomaan tomukasaan päättyy.

Koko juhannuspäivän jatkui juhlat ja aina oli ohjelman esittäjillä toivotettava-jotain, joka täytyi tallettaa sydämen kätköihin vastaisten päivien varalle. Tuntui kuin olisimme aloittaneet elä-mämme todella juhlilla enkä voinut muuta kuin huokaista Jumalan puoleen, että Hän tulisi elomme purteen ja antai-si minulle voimaa ja ymmärrystä täyt-täessäni velvollisuuttani uudessa elämän tehtävässäni, jota suorittamaan opistoita lähdimmekin. —

Puolisoni päätti elämänkaarensa tääl-lä maan päällä tästä juhannuksesta 7 vuotta sitten. Jos milloin niin yksin jää-tyäni lasteni kanssa nousivat eri tilan-teissa mieleeni monet niilläkin juhlilla kuulemani neuvon ja lohdun sanat. Tun-tuu aivankuin opiston käsivarret kantai-sivat ja tukisivat niin minua kuin ehkä toisiakin toveriliittolaisia matkatessam-me elon myrskyväällä merellä. Kuinka monesti olen saanutkaan kokea Jumalan tuoman siunauksen, kun vaan luottavas-ti jätämme itsemme kokonaan Hänelle. Kiitos Jumalalle opistokodista ja opetta-jista, jotka siunauksin lähettävät kas-vattinsa kylmään maailmaan.

SIIRI KONTTURI (Liimatta)
1942—43

Tytöt, muistattehan vielä Hai-kolan vanhan pirtin!

Minä muistan sen kyllä.

Muistot Pirtin vaiheilta suorastaan tulvahtivat mieleeni kuullessani opiston valmistautuvan 20-vuotisjuhlaansa.

Ajatelkaa, jo 20 vuotta! Nopeasti on aika rientänyt!

Ja kuitenkin tuon kahden vuosikymmenen takaa varmaan jokainen muistamme Pirtin jykevät, ajan patinoimat seinät, suuren uunin ja sen kodikkaan tuvan tunnelman. Pirttihän oli silloin kaiken keskus. Se oli luokkahuone, joka tarpeen vaatiessa muutettiin ruokasaliksi, käsityöluokaksi, juhlasaliksi ja leivintuvaksi.

Muistattehan vielä Kannokolan matkat pyryllä ja pakkasella ja kelirikon aikoihin. Mutta muistattehan myös ne matkat kevään raikkaina aamuina. Sääliksi kävi Salin ja Vieskan tyttöjä, joilta jäi näkemättä aamun kirkkaus.

Ajatukseni pujahtavat myös keittiön puolelle. Ei siellä ihmeellisiä herkkuja opittu valmistamaan. Syy ei ollut keittiön, vaan ankean ajan. Mutta opittiin pahan tekemään kastike miltei olemattomasta rasvasta ja jatkamaan perunalalla miltei mitä vain. Olipa onni, että meillä oli perunoita. Monissa paikoin syötiin pelkkää lanttua. Mikä ilonpäivä, kun saimme uudet voilasit pöytiimme. — Ja paketit kotoa olisivat kertomus erikseen. Muistan vieläkin Eevin äidin tekemät lanttukukat.

Jos tätä muisteloja sattuisi lukemaan joku nuorempi opistolainen, joka on puuhaillut opistoaikansa uudessa tarkoituksenmukaisessa opistorakennuksessa, niin hän varmaankin huudahtaa: "Voi kauheeta!" Mutta minäpä sanon, että ei se mitään niin "kauheeta" ollut. Oikeastaan me salomökkien lapset emme olleet paljon muuhun tottuneetkaan. Luulen

myöskin, että ahtaus ja monet hankaluudet olivat omiaan kasvattamaan sosiaalisuuteen ja vaikeuksien voittamiseen. Ne loivat myös mielestäni erinomaisen toverihengen ja meistä kaikista melko mukiinmenevän perheyhteisön.

Muistatte varmaan myös Helsingin-matkamme ja siihen liittyvät juhlamme. Se oli meille jokaiselle elämys. Lappeenrantaakin, jossa oli niin isoja peilejä, että varpaansa näki. Itse muistan erikoisesti elämäni ensimmäiset sinivuokot, jotka näin Riihimäellä. Ehkä herkin ja pyhin muisto liittyy kiirastorstaihin Luther-kirkossa.

Etsin käsiini Helsingin-matkalla otetun valokuvan. Siitä tuli mieleeni Maikki, joka sitä kuvaa otettaessa teki tenän ja ilmoitti, ettei hän "rupeta" siihen kuvaan. Missähän mahtanevat olla itäkarjalaiset toverimme. — Erikoinen varjelus matkallamme oli, sillä en muista yhtään ilmahälytystä koko aikana.

Jälleen palaan ajatuksissani Pirttiin. Muistattehan pimeät talvi-illat, jolloin pari öljylamppua valaisi avaraa tupaa. Arkinen aherrus oli tauonnut. Virsi kaikui ja sen sävelet ylensivät herkat miellemme pysyvien totuuksien lähteille. Silloin meille jaettiin eväitä elämän matkaa varten. Niitä eväitä olemme varmaan jokainen kohdallamme tarvinneet. Ilon ylänneiden ja murheen alhojen kautta lienemme kukin taivaltaneet. Uskon kuitenkin että meistä useimmat voivat yhtyä ajatuksissaan Siiri-Elman ja Martan lauluun:

"Oi kiitos sa Luojan armollinen joka hetkestä, jonka mä elin..."

HELVI HEIKKILÄ (Turunen)
1942—43

Opisto- ajaltani

"Minä muistelen Herran tekoja, minä muistelen sinun entisiä ihmetöitäsi."
(Ps. 77, 12)

Varmaan kaikki opistomme toveriliit-
tolaiset tietävät, etteivät muistot elä-
tä. Emme niiden varassa säily uskossa.
Tarvitsemme elämiseen ja uskossa säi-
lymiseen armoa. Kuitenkin muistoilla —
erityisesti pyhillä muistoilla — on merki-
tyksensä. Ne saattavat aivankuin antaa
uuden vakuutuksen armosta silloin, kun
hengellisessä elämässämme koemme kyl-
miä ja pimeitä aikoja. Niinkuin Herra oli
lähellä aikaisemmin, niinkuin hän auttoi
silloin, niin hän tahtoo auttaa tänäänkin
ja vastaisuudessakin. Tällainen muiste-
leminen vahvistaa uskoa ja rohkaisee.
Me saamme muistella Herran tekoja.
Meillä "on vain tänään, nyt", niinkuin
Aira Kokki sanoo runossaan, mutta jo-
kaiselle meille on tuttua, että varsinkin
erilaisina muisto- ja merkkipäivinä
muistelemme mennyttä aikaa ja yksinäi-
syyden hetkinämme kaipaamme jotain
menetettyä, läheistä ja rakasta, joka on
säilynyt muistoissamme.

Kun tulin Pirtin perheen jäseneksi
syksyllä 1946, elin muistoissa. Olin silloin
n. 2 vuotta sitten jo toisen kerran joutu-
nut jättämään kodin ja kotiseudun rajan
taakse. Ikävöin ja kaipasin kotiin, joka
oli saavuttamattomissa. Elämä tuntui
niin irralliselta. Muistan, kun tovereitten
kanssa lähestyin vaatimattomalta näyt-
tävää Haikolaa, kuinka nuorekas opetta-
jien ryhmä lauloi: "Jeesuksesta laulan,
Jeesuksesta laulan." Sitä laulua olimme
laulaneet kotikyläni kansakoulussa. Se
aivankuin yhdisti ajatukseni kotiin, ja

niin opisto heti alusta alkaen merkitsi
minulle kotia, joka loi turvallisuutta.

Opistoaikani ensimmäisenä sunnuntai-
aamuna jouduin lukemaan aamuhartau-
dessa Wislöffin kirjasta "Levähtäkää vä-
hän" luvun: "On vain askel minun ja
kuoleman välillä." Se vavahdutti. On
vain askel, jonka voin joutua ottamaan
minä hetkenä tahansa, enkä elä lähellä
Jeesusta, en ole hänen omansa. Se peloi-
ti, se pakoitti entistä enemmän kysele-
mään, miten voisin kelvata Jumalalle.
Opettajamme puhuivat meille uskonto-
tunneilla, päivittäisissä aamu- ja iltahartauksissa ja erityisesti lauantai-iltai-
sissa raamattupiireissä siitä, että Pyhä
Henki kirkastaa meille armon Kristuk-
sessa Jumalan Sanan kautta. Olin hyvin
vähän tutustunut Raamattuun enkä voi-
nut käsittää, että sen lukemisesta olisi
mitään hyötyä, että siitä saisi mitään
"irti". Tajusin vain, että Jumalan sana
tuomitsee minut, koska joka päivä teen
syntiä, en yristyksistäni huolimatta ky-
kene tulemaan paremmaksi. Ja kuitenkin
tuo Sana sisälsi ja sisältää myös hyvän
sanoman Jeesuksesta ja hänen armo-
työstään ja tutkiessamme raamattupi-
rissämme Gal. 3: 26—29 ja 4: 1—7 sanoi
eräs opettajamme: "Itsestäsi et löydä
uskoa, et mitään hyvää; katso Jeesuk-
seen." Silloin aivankuin näin elävän Va-
pahtajan ottavan minut vastaan sellai-
sena kuin olin.

Tunsin vapautuvani kaikista painoista
ja tahdoin kiittää ja kertoa opettajille
ja huonetovereilleni ilostani. Ja vielä
nytkin tahdon yhtyä psalmin 103: 2 sa-
noihin: "Kiitä Herraa, minun sieluni,
äläkä unhota, mitä hyvää hän on sinulle
tehnyt."

Tämä Herran ihmetyö on opistoaikani
tärkein muistelujen aihe. Opistosta tuli
minulle ei vain koti vaan myös "taivaal-
listen näkyjen paikka". Apostoli Paavali
muisteli vielä vanhoilla päivillään tai-
vaallista näkyä, jolloin hän nuoruudes-
saan Damaskon tiellä kohtasi Herran
Jeesuksen. Hän ei voinut olla tottelemat-
ta tuota taivaallista näkyä.

Yhtehenkö tulla saamme

Saimme taas kerran kokoontua opistokotiin viettämään toveripäiviä. Siellä suuren joukon keskellä tapasimme entisiä opettajiamme ja kurssitovereitamme. Saimme muistella menneitä ja nähdä uusia oppilaita ja tutuiksi tulleita paikkoja.

Siionin Kanteleen laulut soivat jälleen muistuttaen opistotalvesta, josta onkin vierähtänyt jo kahdeksan vuotta. Sinä aikana on jo yksi kurssitoverimme saanut iäisyyskutsun. On tullut usein mieleen, miten olisi hauska nähdä koko

kurssi vielä kerran yhdessä. Se ei ole mahdollista enää täällä ajassa. Ilomme olisi varmasti suuri, jos näkisimme toisemme kerran kirkkaudessa.

Entisten ja uusien opistolaisten voimakkaasti laulama "Yhtehenkö tulla saamme tuolla puolen Jordanin" oli ikäänkuin heijastusta siitä suuresta kuorosta, joka kerran kiittää Jumalaa vai-voista päässeinä.

Erikoisesti XIV kurssia tervehtien

SAARA RÄTY (Lehikoinen)
1954—55

Muistan kuinka opistoaikani toveripäivillä rippi-isäni, rovasti Tammio, pyysi erästä väliaikaa ennen saada käyttää pienen puheenvuoron ja kuinka hän silloin elävästi ja liikuttavasti puhui lähetysasiasta "taivaallisena näkyinä, jota on toteltava".

Työkauden päättäjaisjuhlassa meille puhuttiin, että on kevät ja kylvöaika, kun oppilasparvi hajaantuu. Meidät on opetettu viihtymään kylvövakan — Jumalan sanan — ääressä. Kylvövakka on joka päivä täydennettävä. Herra tarvitsee meitä kylvötyössä.

Opisto aika antoi paljon tietoja ja taitoja myös ajallista elämää varten. Uskon, että Haikolan jykevähirsinen, mustalakinen pirtti oli myös erinomainen luonteen hiomakoulu. Työskenteliväthän siellä petromaxin valossa iltapäivätuntien aikana kankaankutojat, ompeluryhmä, leipojat, luodantekijät ja "isännät" veistotöissä. Siinä oli pakko "arvata oma tilansa ja antaa arvo toisellekin".

Tuskin missään muualla on myöskään joulujuhlaan saatu sitä tunnelmaa, mitä loivat pirtin seinänrakosiin asetetut "pärskyvät pirtin päreen palot" tai uuninurkan tummuudessa oleva joululyhde punatulkuineen. En ole myöskään muualla kokenut, että Kalevala-juhlassa

olisivat aivankuin "kamanat kohottuneet", niin aidon kansalliselta ja kalevalaiselta näytti pirtti kansanomaisine ryijyineen ja vanhoine esineineen.

Opisto aika antoi paljon. Se antoi monelle herätteitä myös tulevaa elämäntehdävää varten, antoi sysäyksen opintojen jatkamiseen tai kutsun toimia vapaaehtoisesti Herran työssä.

Jokaisen opistoperheen jäsenen elämäntie on erilainen. Jokainen on kuitenkin opistoaikanaan saanut olla aivan kuin Jumalan sanan kyllästävässä ilmapiiressä, jossa tahdottiin kirkastaa sitä työtä, jonka Jeesus on puolestamme Golgatalla tehnyt, ja jossa "meillä on lunastus". Ja me toveriliittolaiset tiedämme, että opettajamme ja toverimme kantavat meitä taivaallisen Isän eteen rukouksessa, niinkuin niin monta kertaa saimme opistoaikanamme todeta. Oma lehtemme, Pirtin Viesti, on välillämme rakkaana, odotettuna yhdyssiteenä. — Jumala lähestyy meitä myös pyhien muistojen kautta. Eivät kuitenkaan muistomme ole apumme, vaan itse Jumala. Kaikissa vaiheissamme saamme tunnuslaulumme sanoin uskoa: "Jos ilohon hän meidät vie, tai surun alhoon käypi tie, Hän meitä johdattaa."

Laura Kemppinen 1946—47.

Kohtavaaran Kaiku kertoo

Alkuaikoina ilmestyi käsinkirjoitettu oppilaiden toimittama lehti Kohtavaaran Kaiku. Se kertokoon nyt omasta puolestaan ajoista vuosien takaa.

Opistokotimme

Sai vanha Haikola nyt uudet asukkaat tään pirtin suuren kurkihirren alle. Niin turvaisena tarjos suojaan joukolle rajaseudun nuorisolle.

Me tiedämme: tääll' ennen elänyt on vanha, vakaa suomalainen suku. Vaan vaihtui polvi, suuri on nyt tämän talon lasten luku.

Sai nuoriso tään omaks kodiksensa Karjalahan tänne kaukaiseen. — Näin Isä muistaa lapsiansa, soi vastauksen monen rukoukseen.

Me, jotka täällä päivät viettää saamme, tiedoissa, taidoissa ain kasvaen, tiedämme miten paikka meille on rakas, ikimuistoinen.

Jumalan sanan totuuksista saamme elämän viisautta ammentaa. Se yksin vain on johtotähtenämme, vain siitä sielu elää, voiman saa.

Sisko 1942

Mietteitä opistoajan päätyessä

Kevät on tullut. Talven pitkä ja kahlehtiva valta on taittunut.

Kevään tulo on aina hauskaa. Mutta nyt sitä on joutunut katselemaan vähän toisenlaisilla silmillä. Sitä mukaa kun olemme huomanneet kevään merkkejä: lumen sulavan, lintujen laulavan ja päivien yhä pitenevän, kevätillan hämärässä on hiipinyt mieleen ajatus kuin varkain, ajatus opistoajan loppumisesta. Se tuo ikäänkuin ahdistavan tunteen, jota ei osaa sanoin selittää. Siinä on kumminkin kaipausta, joka voi joskus puhjeta kyyneliinkin.

Miksikähän näin on loppua ajatellesa? Luulisihan olevan hauskaa päästä kotiin omaisten luo pitkän ajan jälkeen. Se onkin kyllä hauskaa sellaisille, joilla on koti ja omaiset.

Mutta tämä opistokin on tullut meille kodiksi, josta eroaminen tuntuu vaikealta. Opettajat ja oppilaat ovat olleet kuin yhtä perhettä. Jos on ollut vaikeuksiakin, niinkuin vasta-alkavalla opistolla on, niin vaikea on yhdessä ymmärretty. Jokaisella oppilaalla on ollut suuri halu olla osaltaan auttamassa opiston alkuvaiheissa. Olemme olleet ylpeitäkin siitä, että olemme saaneet olla ensimmäiset oppilaat täällä, olla kuin uranuurtajia. Jumala onkin meitä auttanut ihmeellisesti koko ajan.

Nyt lähtiessä kiitollisuus ja kaipaus täyttävät mielen. Mutta onhan lohdutuksenamme: "Kaikki loppuu aikanaan, armonsa ei milloinkaan." Jumalan armo on joka paikassa sama, niin täällä opistossa kuin myös kodeissamme.

Kaisu 1942

Kirje opistolta

RAKAS VELJENI

Rakkaat terveiset Sinulle täältä opistoltamme sinne kauas Karjalan korpeen vartiopaikalle. On hauskaa, että voit hyvin siellä ja olet terveenä. Kirjeessäsi kerroit, että et pääse jouluksi lomalle niinkuin viime jouluna olit, se on kovin ikävä asia. Minä suuresti petyin siinä, sillä minä toivoin, että olisin saanut nähdä Sinut, kun tulen kotiin joululomalle.

Sinä saat nyt viettää joulun siellä kaukana Karjalassa. Kotoa lähettävät tietystikin Sinulle sinne joulupaketin. Toivon, että jotakin jouluiloa järjestetään myös sinne. Kuvittelen nyt Sinun joulusi siellä kaukana. — On myöhäinen aatto-ilta. Taivas on kirkas, tähtöset tuikkivat, kuu luo kalpeaa valoaan hohtaville hangille. Tiheän metsikön läpi kulkee hyvä suksilatu, joka päättyy pienelle mäen kumpareelle. Siinä huurteisten koivujen alla lumikinosten keskellä tummat korsujen ovet ammottavat.

Sotilaat ovat kokoontuneet korsuihinsa viettämään joulujuhlaa. Sinun korsuusi on myös kokoonnuttu arkisista touhuista. Pieni korsu on hämärä ja lämmin, pihkainen kuusenhavujen tuoksu täyttää huoneen. Pöydällä on pieni kuusi, jossa tuikkii joitakin kynttilöitä, onpa siinä muutama kuusenkoristekin,

joita joku sotilas on saanut kotoaan pakettissa. Pöytä on katettu kahvinjuontia varten, valkoinen paperiliina on pöydällä, näkyypä siinä olevan myös paketeista saatua pullaa. Miehet istuvat pöydän ympärillä ja juttelevat päivän tapahtumista sekä kodistaan ja omaisistaan. Katsellaan sitten omaisilta tai tuntemattomilta lahjoittajilta saatuja paketteja, lueskellaan ja kirjoitellaan. Joku aloittaa vanhan, kauniin jouluvirren: ”Enkeli taivaan lausui näin”, johon toiset yhtyvät. Laulun päätyttyä moni mies väpää mietteisiinsä, heidän ajatuksensa liitävät sinne kauas kotiin rakkaitten omaisten luo. Sitten sinne saapuu joku sotilaspastori, joka pitää teille hartauspuheen, puhuen joulu-evankeliumista ja joulun lapsesta, joka on syntynyt tänne maailmaan meidän Vapahtajaksemme.

Tällaiseksi kuvittelen minä, kotirintaman tyttö, Sinun, niinkuin monen muunkin rintamasotilaan joulunvieton korsussa. En tiedä, onko joulunvietto Sinun kohdallasi näin rauhallista, itsehän Sinä sen sitten tiedät, kun olet joulun siellä

Rauhallista Joulua ja Jumalan varjelusta toivottaen lopetan tämän kirjeeni.

Terveisin siskosi Eeva
1942—43

Opiston päättäjäisiin keväällä sai tämä tyttö tiedon, että hänen veljensä oli joutunut antamaan henkensä isänmaan vapauden puolesta.

KAIPAAMME HONKALAN ISÄNTÄÄ

Raskaana levisi helmikuun 21 päivän iltana tieto siitä, että opistomme hyväksi paljon uhramut Honkalan isäntä oli saanut kutsun kirkkauden kotiin. Sinä iltana oli ihmeellisen kaunis ja kirkas tähtitaivas. Ei pienintäkään pilven hataraa näkynyt taivaalla. Tähdet vain kirkkaina vilkuttivat meille, ikäänkuin kertoen siitä kirkkaudesta, johon tämä ystävämme on päässyt.

Olin silloin kahden toverini kanssa kävelyllä, kun saimme tietää tuon surusannon. Mieleeni muistui se ilta, jolloin hänen sairastaessaan olimme koko joukolla hänen kotonaan hartaustilaisuudessa, jossa puhui hänen veljenpoikansa, pastori Eino Honkanen. Tämän hartaus-

tilaisuuden päätyttyä menimme hänen luokseen laulamaan. Hän jätti meille jokaiselle hyvästit kädestä pitäen. Kyyneleet silmissä kuuntelimme, kun hän piti meille viimeisen puheensa. Hän puhui meille viinipuusta, Jeesuksesta Kristuksesta. Hän kehoitti meitä ahkerasti lukemaan ja kuulemaan Jumalan sanaa. Hänen toivomuksensa oli se, ettei meistä yksikään lähtisi pois opistosta, ennenkuin Vapahtajamme lunastustyö meille kirkastusi. Lauoimme hänelle vielä monta laulua ja vaikka hän olikin heikko, ei hän kuitenkaan väsynyt niin, ettei olisi jaksanut laulua seurata.

Tip su
1943—44

Opistolle

Nyt heti saamme jättää tään kodin
rakkahan,
min suojas saimme viettää tään talven
ihanan.
Nyt taasen Haikolamme jää kolkkoon
orpouteen,
pois lapset kiiruhtavat kuin muutto-
lintuset.

Kun ensi kerran tulin mä tähän kotihin,
niin ihmetellen katsoin, kun astuin
pirttihin.
Näin vahvat kurkihirret ja tumman
laipion,
vastaani kaikui virret, helisi laulelo.

Lie outo ensin ollut, pianpa tutustui
ja alkuikäväkin niin pian unohtui.
Toi joka päivä jotain, mit ennen ollut ei.
Ja aina aamuin illoin rukous, laulu soi.

Hauskapa taasen oli tarttua kirjoihin
ja saada opetusta monihin taitoihin.
Nopeaan päivät lensi, karttuivat
viikoiksi,
ei aikaakaan ja talvi jo muuttui kevääksi.

Nyt keväällä kun muistaa mennyttä
talvea,
niin kiitos Jumalalle kohoopi rinnasta.
Hän minullekin tuonut suurimman
onnen on,
syntini anteeks suonut, antanut
sovinnon.

Ikävä kovin täältä lähteä ompi pois,
niin mielellänsä vielä hetkisen täällä ois.
On hyvä täällä olla lähellä Jumalaa,
nyt tahtoo Herra meidät lähettää
maailmaan.

Hän seuraa meitä siellä ja suojaa
omiaan,
ja Hänen turvissansa on hyvä olla vaan.
Ja viimein talvaaseensa Hän meidät
johdattaa,
me kaikki siellä sitten toisemme tava-
taan.

Ei koskaan siellä sitten tarvitse erota,
vaan siellä ylistämme iäti Jumalaa.
Ihana täällä ompi seurata Karitsaa,
parempi vielä siellä, kun Hänet nähdä
saa.

Oi Herra, opistolle Sun siunaukses suo,
kaikille oppilaille Sun Henkes voima luo.
Jos meiltä kiittämättä työ opettajain
jää,
niin siunaa Sinä heitä, oo heidän turva-
naan.

PURRI
1942—43

Surina

Meitä tyttöjä on kolmetoista,
siinä sanojaa jos minkä moista.
Huoneemme Surinan nimeä kantaa
metelinkin välistä ilmoille antaa.
Harakat katolla ei käy viihtymään,
jutut sisällä kun sattuu kiihtymään.
Riitaa sentään ei koskaan kuulla,
vaikka joku puhettamme siksikin voi
luulla.

Kun aamun tullen tytöt herää
ja unet silmistänsä ensin kerää,
niin silloinpa huoneemme taas kiehuu,
tytöt touhuissaan kun riehuu.
Hiljaista on päivän aikaan
tunneille kun kaikki saikaan.
Päivällisen jälkeen palaamme,
silloin jälleen keskustelun alamme.

Eipä sentään aina surista,
turhanpäiväisestä turista.
Tehtäviä jokaisella onhan vuorotellen,
joku kädessä kirja istuu mietiskellen,
esitelmä tulis hänen kokoon saada,
ennen ei voi miettimästä laata.
Toinen on nyt aivan ymmällään,
miten saisi puheen syntymään.

Kirjeitäkin saamme sitten varttoa
kun vain muistaa ensin kynään tarttua.
Ajatukset paperille vyörähtää,
arkki, kaksi, kolme pyörähtää.
Yksi piirtää äiti-armaalle,
toinen ystävälle, kenttäharmaalle.
Käsitöitäkin me ahkeroidaan,
laulaa sitten välillä myös voidaan.

Illan pimeässä vitsit ja kaskut luistaa
kuka hauskimman vain jutun muistaa.
Kello yhdeksään jo ennättää,
tytöt vuoteelleen nyt lennähtää.
Perinurkka kuorsaamaan jo kerkeää,
ovensuustakin jo puhe herkeää.
Näin Surina nyt nukkuu rauhaisasti,
seuraavan päivän sarastukseen asti.

Peippo
1943—44

Elämän vaiheita

Aika kuluu nopeasti, vielä kuukausi täällä opistossa ja sitten pääsen kotiin. Tämä aika täällä opistossa jää pitkäksi ajaksi muistooni.

Kun me ennen Itä-Karjalassa kävimme koulua, emme silloin tietäneet emmekä ymmärtäneet, kuka on meidän Vapahtajamme, joka on lunastanut meille elämän ja antanut meille sellaiset lahjat ja onnen. Ennen meillä oli kielto ajatella ja puhua Jeesuksesta. — Mutta kotona oli aivan erilaista, kun vanhemmat ihmiset olivat uskovaisia, samoin myös isä ja äiti. — Tämän nuoruuden ajan täällä vietän nyt aivan toisessa seurassa kuin ennen.

Paljon uutta täällä olen nähnyt, paljon uutta kuullut ja pääasiallisesti olen kuullut puhuttavan Jeesuksesta. Mutta sydämeistäni säälin, kun en voi ymmär-

tää kaikkia asioita, mitä haluaisin. Täällä opistossa, monenlaisten tyttöjen parissa, on hauska olla, ja minulle on kallis joka minuutti. Kun menimme ensimmäisen kerran Nurmeksen kirkkoon, olin onnellinen, kun vapaasti sain kiittää Jeesusta. Sääli oli lähteä kirkosta, mutta senjälkeen minä vielä olin toisenkin kerran ja olin onnellinen siitä.

Kun menen kotiin takaisin, kerron siellä kaikesta, mitä olen nähnyt Suomessa ja mitä olen oppinut uutta. Pitkän aikaa muistan tätä kallista, vakaata aikaa. Oli vaikea erota kodista ja lähteä tänne, mutta en kadu tänne tuloani.

Nyt kiitän kaikkia opettajia, jotka antoivat minulle uuden onnellisen mielen ja tiedon Jumalan suuresta rakkaudesta.

D u s a 1943—44

Suuri tapaus oli uuden opistorakennuksen valmistuminen syksyllä 1950. Asioiden kehitykseen oli merkittäväällä tavalla vaikuttanut Amerikan luterilaisten lahjoittama avustussumma. Vihkimisjuhla oli kiitosjuhla. Sisaropistojen edustajat olivat kanssamme iloitsemassa toiveiden täyttymisestä. Kymmenes opistokurssi sai aloittaa työnsä uudessa, tilavassa, joskin vielä silloin monessa suhteessa keskeneräisessä opistokodissa. — Kuvamme vihkimistoimituksesta, jonka suoritti Evankeliumiyhdistyksen johtaja rovasti Rapeli useiden pappien avustamana.

Vanhaa ja uutta

Vanhaa muistellessa tulee opistoaikea väistämättömästi mieleen. Ja erikoisesti ne monet muistorikkaat hetket opistoverien parissa. Silloin tunsimme toisemme, keskustelimme paljon toistemme vaikeuksista ja iloitsimme yhdessä kun saimme huomata, että jollekin oli saanut Jumalan armo kirkastua omakohtaisesti.

Mutta vuodet vierivät. Vain toveripäivillä ja juhannusjuhlilla tapasimme ja nekin kerrat aikaa mennessä harvenivat. Muistan selvästi, kun ensimmäisen kerran jouduin opintojeni takia olemaan pois toveripäiviltä. Se oli kovin ikävä ilta, kun ajatuksissa vain olin mukana toveritillassa ja — itkin. Silloin en kehdannut sitä kenellekään tunnustaa, mutta nyt on jo niin pitkä aika siitä ja monet toveripäivät menneet ilman, että olisin voinut olla mukana.

Selvä todistus siitä, että me pian unohtamme toisemme, on mielestäni se, että me emme tunne toisiamme. Olin muutama vuosi sitten Turussa lähetysjuhlilla, kun tapasin siellä erään opistoverini. Tietysti ryntäsin häntä tervehdymään hyvin iloisesti yllättyneenä. Mutta yllätykseni muuttui pian hämmästykseksi, sillä hän esitteli itsensä ja sanoi: "Olette varmaan erehtynyt ihmisessä,

sillä minä en tunne teitä." Olin kuin puusta pudonnut. En oikein jaksanut ymmärtää sitä. Ihailin kuitenkin hänen rehellisyyttään siinä, että hän ei teeskennellyt tuntevansa.

Aika siis kuluu nopeasti ja uudet asiat saavat vallan elämämme tärkeysjärjestyksessä. Itsekullekin "leipätyö" tuo usein esteitä yhteisiin kokouksiin pääsemiseksi. Mutta Jumalalla on kuitenkin varattuna muita teitä, joiden kautta hän pitää huolta omistaan. Olen täällä Helsingissä saanut sellaisen työmaan, josta tuskin koskaan osaan olla tarpeeksi kiitollinen. Mikä on sen suurempaa kuin saada olla työssä lasten ja nuorten parissa Jumalan sanan ympäröimänä. Ja kaikkein suurinta mielestäni on se, että täällä on paljon nuoria, jotka iloitsevat siitä, että Jeesus kuoli ristillä juuri minun syntieni tähden ja Hänen kauttaan olen autuas Jumalan lapsi.

Vaikka me unohtamme helposti asioita ajan kiireisessä tahdissa, niin alkäämme kuitenkin koskaan unohtako sitä vanhaa ja aina samalla uutta, että meillä on lunastus ja syntienanteeksiantamus Jeesuksen veressä.

HILDA PIIRAINEN
1950—51

Terveisiiä Mikkelistä

Monesti olen aikonut tervehtiä kaikkia Pirtin Viestin lukijoita, mutta aina se on jäänyt. Olen ajatellut, mitäpä minulla, heikolla kilvoittelijalla, olisi sa-nottavaa.

Mutta eihän minun tarvitsekaan mitään muuta kuin kertoa Jeesuksen Kristuksen armosta. Meillä on lunastus. Eikö tämä ole ihana asia. Ei tarvitse omalla

ansiollaan yrittää mitään, vaan voimme turvautua tähän armoon.

Kun muistelen opistoaikea, niin monesti täyttää kaipaus mielen. Siionin Kanteleen laulut soivat korvissani, kuten esimerkiksi: "Joka aamu on armo uus." Tämä tuttu laulu tulee aamulla huulilleni, kun valmistelen töihin lähtöä, useinkin uuteen ympäristöön ja uusiin

olosuhteisiin. Ei uskaltaisi alkaa päivää ilman huokausta: "Autta Herra taas tänäkin päivänä."

Työni kodinhoitajana on hyvin vaihtelevaa. Aina uusi perhe ja uudet työt ja vaikeudetkin. Joskus epäilen, voinkohan täyttääkään tätä paikkaa. Voisinko ehkä siinä sivussa kirkastaa Taivaan Isän armoakin ja puhua lapsille Jeesuksesta.

Usein on mielikin masentunut. Mutta sitten tulee jälleen ilon hetkiä. Kun pienet lapsen kädet kietoutuvat kaulaan ja luvataan olla tädin tyttöjä ja poikia huomennakin. Lapsen silmät tutkivat uutta "sijaisäitiä", hyväksytäänkö hänet vai tuleeko ikävä omaa äitiä.

Tulee uusi päivä ja huomaan, minuaan tarvitaan juuri noiden paitaressujen luona. On taas kiitollinen mieli ja nousee pyyntö Jumalan luo: "Herra, anna minulle terveyttä ja voimia, että jaksan tämän elämäntehtäväni hoitaa."

Sinä toveriliittolainen, millä paikalla lienetkin: toimistossa, myymälässä, kodissa tai tehtaassa koneen ääressä, muista että jokainen työ on yhtä tärkeää. Muista myös, että kaikki olemme lunastettuja Jumalan lapsia. Ei Hän antaisi yhdenkään hukkuu.

Kun meillä on näin hyvä Taivaallinen Isä, niin miksi emme olisi iloisia ja hoitaisi riemulla meille kullekin uskottua leiviskää.

Salme Kerminen
1954—55

Oi kiitos

Tuli posti Pohjolaan. Tervehdys kotiopistolta. Sisimpääni virisi sävel ja vihdoin löysin siihen sanat: "Oi kiitos Sä Luojaani, armollinen, joka hetkestä..." Sydämeni rupesi laulamaan, minä sen mukana, pienimmäinen sylissäni. "Miksi äi-

ti laulaa?" kysivät lapsen silmät ja koko olento vierelläni, 3-vuotias, pukien sen vihdoin sanoiksi. Viesti vuosien takaa, kirkkaitten ja harmaitten, sai hymyn huulilleni, laulun lapsen iloksi viriämään.

Luojamme on antanut tänä vuonna meille aikaisen ja kauniin kevään. Täälläkin Lapissa olemme saaneet viettää kerrassaan kesäisiä päiviä jo toukokuun alkupuolelta asti. Kuitenkin usein kuljemme kasvot harmaina ilman pienintäkään hymynhäivettä katseessamme ohi lähimpien. — Kevätväsymystäkö? — Ehkä osaksi, osaksi omaa huonouttamme. Vähäinenkin ystävällisyys, tulipa se kuinka mitättömältä näyttävänä osoituksena tahansa, voi toiselle merkitä paljon. Kiireitemme keskellä pysähdymme. Muistamme omat laiminlyöntimme. Jokainen meistä, joka on saanut olla Kohtavaarassa, muistaa aamuiset hiljentymisen hetket Sanan ääressä. Kuinka paljon me silloin saimmekaan!

Nyt, kun opiston toiminta on jo saavuttanut 20:n vuoden rajapyykin, tahtoisin erityisesti kiittäen muistaa opettajia omalta opistoajaltani. Paljon hyvää, jaloa ja kaunista he kylvivät herkkiin ja vastaanottavaisiin nuorten sydämiin. Jokainen päivä erikseen oli kuin juhla. Mielellään viipyy vieläkin opistotalven muistoissa. Monet opettajista ovat vienneet vuosikurssin toisensa jälkeen aivan opiston alkutaipaleelta saakka. On suuri asia, että niin opettajina kuin kasvattajina he ovat onnistuneet työsarallaan opastaen nuoria Jumalan luo ja omalla esimerkillään viitoittaen tietä nöyryyteen. — Tiedämme myös ettei nuori, joka on talven viettänyt opiston suojissa, jää unohduksiin painettuaan keväällä opiston oven kiinni. Ei, meitä kaikkia siellä muistetaan, muistellaan eri kursseja, muistetaan myös rukouksin. Laulaessamme: "... joka hetkestä, jonka mä elin" varmaan monen mieleen tulee oma opistotalvi.

ANNELI VAARALA (Silvennoinen)
1952—53

Toveriliittolaiset nuorisotyössä

Evangeliset kansanopistomme ovat aina toimineet läheisessä yhteistoiminnassa Evankeliumiyhdistyksen kanssa. Useimmat opistomme ovat syntyneet Nuorisoliiton aloitteesta ja saavat jatkuvasti kannatusta samalta taholta. Monet Evankeliumiyhdistyksen työntekijöistä ovat aikaisemmin olleet oppilaina jossakin opistossamme. Sitä kautta tie sananjulistajan tehtävään on aivan kuin auennut. Nuorisoliitto-osastojemme toimihenkilöistä huomattava osa on myös opistojemme kasvattajia. Nuorisotyöinnostus on syttynyt juuri opistossa.

Evankeliumiyhdistyksen uusissa työohjesäännöissä on tämä yhteistoiminta otettu huomioon siten, että opistojemme toveriliitot kuuluvat osana Evankeliumiyhdistyksen Nuorten Liittoon. Tämä Nuorten Liitto on nuorisotyöjärjestö, joka on tarkoitettu tekemään työtä nimenomaan nuorten keskuudessa. Sen toimintaa johtaa nuorisovaliakunta, johon Evankeliumiyhdistyksen johtokunta ja Nuorten Liiton liittokokous valitsevat kumpikin kolme jäsentä. Itseoikeutettuina jäseninä ovat yhdistyksen johtaja ja nuorisosihteeri.

Nuorten ryhmien ja toveriliittojen lisäksi Nuorten Liittoon kuuluvat mm. kansanopistokerhot. Opistokerhot voivat muodostua yhden tai useamman opiston entisistä oppilaista ja ystävistä. Niiden toiminta-alue voi käsittää yhden tai useamman seurakunnan. Jossakin kylässäkin kerho voi toimia. Opistokerhojen tehtävänä on lähinnä toimia alueensa opistolaisten yhdysiteenä ja opistojen kannattajina.

Toveriliittolaiset voivat paikkakunnallaan viedä tehokkaasti eteenpäin Nuorten Liiton toimintaa. He voivat olla aloitteentekijöinä uusien nuorten ryhmien perustamisessa ja olla jatkuvasti mukana niiden toiminnassa.

Nuorten ryhmien tarkoituksena on antaa nuorille tilaisuus itsenäiseen ja omaaloitteiseen toimintaan. On hyvä, että nuoret saavat itse päättää toiminnastaan. Ryhmän ulkopuolelta tulevan avun tulee olla lähinnä ohjaavaa ja rohkaisevaa. Nuorten ryhmän tehtävänä on toimia sekä jäsentensä yhdysiteenä että

evankeliumin sanan levittäjänä nuorten keskuudessa. Nuorten ryhmä voi jäsenmäärältään olla pienikin. Kaksi tai kolme voi jo aivan hyvin aloittaa ryhmän toiminnan. Tietenkin on hyvä alusta asti saada mahdollisimman moni mukaan. Nuorten ryhmä voi itse valita käyttöönsä parhaiten soveltuvan nimen ja toimintamuodot.

Evankeliumiyhdistyksen Nuorten Liitto antaa ryhmilleen ohjeita toiminnan järjestämisessä ja myös ohjelmia erilaisia tilaisuuksia varten. On välttämätöntä, että Evankeliumiyhdistyksen nimissä tehtävä nuorisotyö on sopusoinnussa Evankeliumiyhdistyksen toimintaperiaatteiden kanssa. Nyt tarvitaan toimintaa, jossa nuoret itse ohjaavat toisiaan ”kiinnipitämään luterilaisen kirkon puhtaasta, pyhään Raamattuun perustuvasta ja sen kaikissa tunnustuskirjoissa esitetystä opista”.

Äänivallan rajoittaminen 15–30 vuotiaalle Nuorten Liiton ja nuorten ryhmien kokouksissa ei tarkoita sitä, etteikö nuoremmat ja vanhemmat saisi osallistua nuorisotyöhön. Päinvastoin juuri vanhempien ohjausta odotetaan. Toisaalta juuri nuorisotyöhön osallistuneet vanhemmat henkilöt tietävät, että mitä nopeammin nuoret saadaan oma-aloitteiseen toimintaan Jumalan valtakunnassa, sen parempi. Vanhemmat iloitsevat, jos nuoret ottavat itselleen vastuun nuorisotyöstä. Äänivallan rajoittaminen ei luonnollisestikaan voi koskea toveriliittojen sisäistä toimintaa. Ne toimivat omien sääntöjensä mukaisesti niinkuin tähänkin asti. Kenties on kuitenkin hyvä seuraavassa toveriliittojen sääntöjen tarkistuksessa ottaa huomioon Evankeliumiyhdistyksen uudet työohjesäännöt. Nuorisotyötä koskevissa asioissa pyydän otamaan yhteyden allekirjoittaneeseen Evankeliumiyhdistyksen nuorisosihteerin os. Illo.

”Meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armo olkoon teidän kanssanne.”

PENTTI HEIKKILÄ

Evankeliumiyhdistyksen
nuorisosihteeri

KIRJE ENTISILLE OPISTOLAISILLE

Muistan sen päivän kuin eilisen, kun ensimmäisen kerran tulini opistolle. Silloin vietettiin sotavuoden 1942 joulujuhlaa Haikolan pirtissä. Pimennysmääräysten vuoksi vallitsi ulkona täydellinen, sysimusta yö, mutta ovien sisäpuolella tuikkivat jouluvalot, jotka nekin tuntuivat kovin vähäisiltä sen valon rinnalla, josta sanoma kantautui korviini toistuvien laulujen ja puheiden kertomana. Tuskin koskaan elämässäni tieto Vapahtajan syntymästä oli koskettanut minua niin kuin juuri tuona iltana. Mieleepi jäi soimaan K. V. Tammisen joululaulu n:o 21 Siionin Kanteleesta. Pyydelläänhän siinä oikeaa joulurauhaa, jonka vain syntien anteeksisaaminen tuo tullessaan. Ken sen rauhan saa sydämeensä, niin "halki päivän, halki öiden, juhlaa viettää saa".

Siitä illasta varsinaisesti alkoi minun opistoaikani, jota jatkui kesään 1955, jolloin perheemme muutti asumaan Kajaaniin, jossa edelleen olemme. Te, hyvät opistolaiset, tiedätte, miten paljon muistoja mahtuu yhteenkin opistotalveeseen, saati sitten, kun niitä on peräti 13. Te tiedätte myös, että ajan kuluessa monet muistot himmenevät ja häipyvät mielestä. Mutta jos Sinulle opistossa ollessasi selveni, että Jeesus Kristus on juuri Sinun Vapahtajasi ja että juuri Hänen tähtensä syntien anteeksiantamus kuuluu Sinullekin, olet saanut elämäsi siunauksen, jonka turvin jaksat rististäkin elämässäsi kiittää. Sinä ymmärrät senkin, että kaikkalainen hyvä elämässäsi on Jumalan lahjaa, josta myöskin Häntä nöyriin mielin kiität. Sinä tiedät, että maailmassa eläessäsi Sinusta taistelee kaksi voimaa ja ellet ruoki jatkuvasti sieluasi Jumalan sanalla, voit joutua uudelleen epäilyksiin ja menettää tunnon rauhasi. Sitä varten toimii toveriliittommekin, että yhdessä ollen Sanan ääreen kokoontuneina toisiamme vahvistaisimme ja kerran tavoittelemamme päämäärän saavuttaisimme. Siitä muis-

tuttakoon meitä päivittäin opistomerkinne tunnus "Meillä on lunastus".

AINO KARJALAINEN
Maatalousopettaja
1942—1955

KIHLOISSA

Arvi Koskinen ja Mirja Siponen 1953—54, Olli Heikkinen ja Ritva Mikkonen 1955—56, Esa Siikamäki ja Rauni Siponen 1955—56, Jouko Pitkänen ja Pirjo Siponen 1957—58, Martti Kirjavainen 1957—58 ja Sirpa Rautio, Reijo Turpeinen ja Inkeri Haverinen 1960—61.

VIHTTY

Onni Puustinen ja Annikki Pirinen 1956—57, Lauri Myyry ja Eevi Vattulainen 1959—60, Heikki Karhinen ja Raili Martikainen 1960—61, Kauko Hyvönen ja Aino Väisänen 1960—61, Tauno Huotari ja Liisa Huotari 1961—62, Veikko Sutinen ja Aune Partanen 1961—62, Toivo Louhelainen ja Lahja Wallius 1962—63.

Ylioppilaaksi on päässyt tänä keväänä Eeva Tikka 1955—56.

Helsingin Lastenlinnan lastenhoitajakursseille on hyväksytty Varpu Piirainen 1958—59.

Sydämelliset Onnittelut! Siunatkoon elämäänne jatkuvasti Jumalan läsnäolo! Laulakaa Jumalalle, veisatkaa hänen nimensä kiitosta. Tehkää tie hänelle, joka kiittää halki arojen, riemuitkaa hänen kasvojensa edessä.

Ps 68: 5

Pirtin Viestin vuosikerrat olisi hyvä saada sidotuiksi opistoa varten. Nyt on niin, että joitakin numeroita puuttuu varastosta. Sattuisiko Sinulla toveriliittolainen olemaan jokin puuttuvista numeroista? Vuosikerrasta 1945 uupuu n:o 3, 1946 n:o 1 ja 5; 1947 kaikki numerot, 1948 n:o 1, 2 ja 4—5, 1949 n:o 1 ja 2. 1950 n:o 2 ja 5.

Jos malttaisit lahjoittaa löytämäsi numeron, voisit tuoda sen tullessasi juhannusjuhliin tai lähettää postissa os. Kansanopiston Toveriliitto, Kohtavaara.

Syysnumeroon tarkoitetut kirjoitukset pyydetään lähettämään ennen syyskuun 1. päivää os. Pirtin Viestin toimitus, Kohtavaara.